

Lov skulde tage Bestemmelse om alle her hen hørende Forhold. Jeg kan i og for sig ikke finde, at dette Spørgsmaal om Petroleum gjør nogen Banfærlighed i den Henseende, om man paa dette Omraade vilde tage en Bestemmelse, eventualiter ved Lov, thi alle de Tilfælde, der angaa Brandfare, have jo ifølge vor Lovgivning, — det maa erkendes, — i mange Tilfælde været behandlede ved Lov, hvor der mulig nu efter de Anskuelser, der nu gjøres gjældende, var mere Anledning til at give reglementariske Bestemmelser. Dette skulde jeg i og for sig ikke have Noget imod; men at gjøre alle disse Bestemmelser om Savnens Benyttelse til Gjenstand for Lovgivningens Behandling, synes mig meget upraktisk og det vilde medføre, at man i mange Tilfælde, naar Forholdene udviklede sig, stadig maatte komme tilbage til Lovgivningsmagten for efter en længere Tids Debat med denne at gjøre Forandringer i Bestemmelser, der vegle med de sig udviklende og veksende Forhold.

J. A. Hansen: Det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) bragte et Spørgsmaal paa Bane, som i og for sig har en overordentlig stor Vigtighed, hvorfor jeg ogsaa skal tillade mig at sige et Par Ord angaaende det Tilsvær, som blev givet af den meget ærede Indenrigsminister. Som bekendt, har § 25 i Grundloven i de senere Aar tilbraget sig en ganske overordentlig Opmærksomhed, og det vil let ses, at man ser hen til dens Bestemmelser med stor Marvaagenhed og Paapassenhed. Det er derfor ikke underligt, at man har standset ved Ordene i Indledningen til den foreløbige Lov, at man har fundet den „paatrængende nødvendig“. Jeg er enig med den nuværende høitagtede Indenrigsminister i, at dersom der ikke havde staaet noget i Indledningen om denne paatrængende Egenkab hos Loven, maatte man gaa ud fra, at Regjeringen, uden at behøve at sige det, havde ment, at det var et af de „særdeles paatrængende“ Tilfælde, der maatte afhjælpes ved en foreløbig Lov; men naar der i Indledningen er brugt Ordene „paatrængende nødvendig“, da maa man overfor de Udtalelser, der ere fremkomne fra Regjeringens Side om, hvad der kunde gjøres med Hensyn til Benyttelsen af Grundlovens § 25, og navnlig ogsaa overfor den Yttring, vi have hørt her i Salen fra den nuværende høitagtede Konseilspræsident med Hensyn til Anvendelsen af Grundlovens § 25, blive noget skynsø og undre sig over, at man, naar man overhovedet i Indledningen vilde tale om det Paatrængende deri, da ikke har brugt Grundlovens Ord „særdeles paatrængende“. Men det er ikke tilstrækkeligt, at vi have hørt, at Regjeringen har fundet, at det Tilfælde, som skulde afhjælpes, har været særdeles paatrængende, thi der udfordres ogsaa, at Rigsdagen finder det særdeles paatrængende; der udfordres, at Rigsdagen billiger, at det har været et særde-

les paatrængende Tilfælde, og derfor skal jeg ikke negte, at det havde glædet mig meget, om den høitagtede forrige Indenrigsminister, den nuværende Konseilspræsident, havde været tilstede ved denne Leilighed og havde kunnet oplyse nærmere, paa hvilke Grunde Regjeringen har støttet den Formening, at det Tilfælde, der omhandles i denne Lov, var et særdeles paatrængende Tilfælde. Dette kan ikke ske, da den ærede Minister ikke er tilstede; men jeg betragter dette Spørgsmaal som saa vigtigt, at jeg skal tillade mig, selv om ikke andre Grunde talte derfor, at foreslaa Nedsættelsen af et Udvalg om denne Lov, for at vi derved kunne faae Leilighed til at høre den nuværende høitagtede Konseilspræsidents Forklaring over dette særdeles paatrængende Tilfælde.

Indenrigsministeren: Jeg tror at burde henlede Opmærksomheden paa, at det Udtryk, der er blevet brugt i Indledningen til denne Lovbestemmelse, er endnu langt stærkere end det Udtryk, som bruges i Grundloven. I Grundloven siges der „I særdeles paatrængende Tilfælde“. Dette Tilfælde er saaledes, om det ogsaa er særdeles paatrængende, dog kun paatrængende. Her derimod er brugt Udtrykket „paatrængende nødvendig“. Vi vide, at Nød bryder Tern. Det er altsaa i høieste Potens, at Regjeringen mener, at man ikke vilde handle forsvarligt, hvis man ikke, naar Spørgsmaalet først var reist om den overordentlige Stade, der kunde ske, og naar der fra alle Steder rundt om forlyder den den Fare, der er tilstede, og det ved mange sørgelige Begivenheder er godtgjort, hvilken Stade der kan ske ved Uforsigtighed ved Omladningen af Petroleum — om man da vilde undlade fra Regjeringens Side at tage alle fornødne Forsigtighedsregler, som den ser sig i Stand til, for at afværge en saadan Fare. Jeg gad set, hvad den ærede Forsamling vilde sige, hvis der ved Omladningen af Petroleum var indtruffet en Udebrand i Kjøbenhavns Gaon, der havde tilintetgjort Verdiver af mange Millioner. Man vilde da med al Ret have sagt til Regjeringen: I have havt Overs Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold og I have i Grundloven Midler til at gjøre, hvad der staar i Overs Magt for at afværge en saadan Ulykke, hvorfor have I ikke gjort det? Dette havde været en Indvending, som havde været fuldkommen berettiget. Men jeg tør spørge, om det, naar en saadan Kalamitet stiller sig for Regjeringens Dine, og den allerede har gjort de første Skridt til at faae Rigsdagens Bemyndigelse til gennem Mulkter at drage Omhu for at affrække dem, der ved deres Uforsigtighed kunne afstedkomme saadanne Ulykker, da ikke vilde være yderst uforsvarligt at stoppe op paa Salveien og ikke bruge de til Regjeringens Raadighed staaende lovlige Midler for at gjøre Sit til at afværge saadan Ulykke.